

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

12 iulie 2023

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componența:
Președinte - Ion Guzun
Judecători - Sergiu Dagața, Ghenadie Eremciuc

examinând fără citarea părților, în baza materialelor din dosar, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul *Cușnir Iurie* în numele inculpatului, împotriva sentinței din 11 octombrie 2022 a Judecătoriei Cimișlia, sediul Central, și a deciziei din 07 februarie 2023 a Colegiului penal al Curții de Apel Comrat, în cauza penală de învinuire a lui

Șevcenco Ivan XXXXX, născut la XXXXX, IDNP XXXXX,
originar din XXXXX,

în comiterea infracțiunii prevăzute la art. 264¹ alin. (4) Cod penal.

Termenii de examinare:
prima instanță: 29.09.2021 – 11.10.2022;
instanța de apel: 31.10.2022 – 07.02.2023;
instanța de recurs: 27.04.2023 – 12.07.2023.

Asupra motivelor invocate în recurs, în baza materialelor cauzei penale, Colegiul penal

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința din 11 octombrie 2022 a Judecătoriei Cimișlia, sediul Central, Șevcenco Ivan a fost recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (4) Cod penal și în baza acestei Legi prin aplicarea prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, i s-a stabilit pedeapsa sub formă de 3 (trei) luni închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

În conformitate cu prevederile art. 85 alin. (1) Cod penal, s-a numit lui Șevcenco Ivan pedeapsa definitivă sub formă de 2 ani 3 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, prin adăugarea totală la pedeapsa aplicată prin noua sentință partea neexecutată a pedepsei de 2 ani închisoare cu executare în penitenciar de tip semiînchis stabilită prin sentința din 15.04.2021, cu nr.1-191/20 a Judecătoriei Cimișlia, sediul Central.

Termenul executării pedepsei s-a dispus a fi calculat din momentul reținerii lui Șevcenco Ivan XXXX.

S-a aplicat față de Șevcenco Ivan XXXX, măsura preventivă – obligarea de a nu părăsi țara, până când sentința va deveni definitivă.

A fost soluționată soarta corpurilor delictive.

2. În sentința, prima instanță a constatat în fapt că:

Șevcenco Ivan, la data de 15 august 2021, aproximativ pe la ora 15:00-16:00 min., nedeținând permis de conducere pentru conducerea mijlocului de transport cu categoriile de vehicul admise, după ce a consumat băuturi alcoolice, intenționat, a urcat la volanul automobilului de model MAZDA 626 cu numărul de înmatriculare XXXXX, prin ce a încălcat normele Regulamentului circulației rutiere în vigoare, și anume:

- pct. 10 sub pct.2) lit. a)- persoana care conduce un autovehicul trebuie să posede și, la cererea polițistului, este obligată să înmâneze pentru control : permisul de conducere perfectat pe numele său, valabil pentru categoria (subcategoria) din care face parte autovehiculul condus;

pct.14 lit. a) persoana conducătorului de vehicul îi este interzis să conducă vehiculul dacă a consumat băuturi alcoolice, astfel deplasându-se cu acest automobil pe strada Serghei Lazo satul Ivanovca, raionul Basarabeasca, a fost stopat de către angajații IP Basarabeasca în persoană Artur Rotari și Ciugureanu Constantin.

În urma verificării actelor de către colaboratorul de poliție, s-a stabilit faptul că Șevcenco Ivan, nu deține permis de conducere a mijloacelor de transport cu categoriile de vehicul admise la momentul respectiv, totodată în urma discuției duse cu conducătorul mijlocului de transport Șevcenco Ivan, acesta a fost suspectat la consumul de băuturi alcoolice, în legătură cu ce conducătorului auto Șevcenco Ivan, în conformitate cu prevederile art.23 alin. (3) lit. b) a Legii privind siguranța traficului rutier nr.131-XVI din 07.06.2007, a Regulamentului Circulației Rutiere, Capitolul II Conducătorii de vehicule și obligațiile acestora, pct.11 lit.(j) aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.357 din 13.05.2009, în care se stipulează că conducătorul auto este obligat să se supună, la solicitarea agentului de circulație, procedurii de testare sau examenului medical de recoltare a probelor biologice, precum și a Regulamentului privind modul de testare alcoolscoptică și examinare, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 296 din 16.04.2009 și reieșind din faptul că Șevcenco Ivan, era bănuțit la consumul de alcool și făcea parte din categoria persoanelor care se supun examinării medicale obligatorii, de către colaboratorul de poliție, i s-a propus ca să fie supus testării alcoolscoptice, de la care acesta a refuzat categoric. Fiindu-i explicate consecințele refuzului, împotrivirii sau eschivării de la testarea alcoolscoptică, de la examenul medical în vederea stabilirii stării de ebrietate și naturii ei Șevcenco Ivan, a refuzat, respingând astfel solicitarea agentului constatator de a urma procedura testării alcoolscoptice, prin ce s-a împotrivit de la testarea alcoolscoptică.

Astfel, acțiunile lui **Sevcenco Ivan** au fost încadrate juridic în baza art.264¹ alin. (4) Cod penal, conform indicilor calificativi – ” *refuzul , împotrivirea sau eschivarea conducătorului mijlocului de transport de la testarea alcoolscoptică de la examenul medical în vederea stabilirii stării de ebrietate și a naturii ei sau de la recoltarea probelor biologice în cadrul acestui examen medical, săvârșite de către persoana, care nu deține permis de conducere a mijloacelor de transport*”.

3. Nefiind de acord cu sentința pronunțată a declarat apel inculpatul Șevcenco Ivan, prin care a solicitat, casarea sentinței nominalizate în partea stabilirii pedepsei penale, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatului Șevcenco Ivan să-i fie stabilită o pedeapsă non privativă de libertate.

3.1. În motivarea apelului a invocat că, prima instanță nu a luat în considerație și alte circumstanțe atenuante ce au fost constatate la faza de urmărire penală și în instanța de judecată și anume: contribuirea activă la descoperirea infracțiunii, incorect a ajuns la concluzia existenței circumstanțelor agravante în acțiunile inculpatului și anume, săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracțiune similară deoarece, nu a luat în considerație prevederile art. 111 alin. (1) lit. c) și alin.(3) Cod penal, conform cărora se consideră ca neavând antecedente penale persoanele: condamnate la o pedeapsă mai blândă decât închisoarea - după executarea pedepsei, iar stingerea antecedentelor penale anulează toate incapacitățile și decăderile din drepturi legate de antecedentele penale, astfel, consideră că în acțiunile inculpatului există doar circumstanțe atenuante, și lipsesc circumstanțele agravante.

A menționat că prima instanță nu a respectat principiul individualizării la stabilirea pedepsei, și nu a luat în considerație caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana vinovatului și circumstanțele atenuante și/sau agravante.

Totodată a invocat că în cauza dată au fost stabilite doar circumstanțe care atenuază răspunderea inculpatului, nu au fost stabilite careva circumstanțe agravante, astfel a considerat că corectarea inculpatului Șevcenco Ivan, este posibilă cu stabilirea pedepsei non privative de libertate sau o pedeapsă cu închisoarea însă cu suspendarea executării pedepsei.

A mai susținut că o eventuală pedeapsa sub formă de închisoare cu suspendarea condiționată a executării acesteia pe un termen de probă ar fi una legală, echitabilă și direct proporțională gravității faptei comise. Deoarece este unicul întreținător al familiei, atât el cât și fiica mai mică sunt încadrați în grade de dizabilitate, la moment soția sa nu lucrează, considerând că pedeapsa aplicată de prima instanță, va cauza suferințe atât inculpatului cât și familiei sale

Șevcenco Ivan și-a recunoscut pe deplin vinovăția, s-a căit sincer de cele săvârșite, a contribuit activ la stabilirea adevărului în cauza penală, a săvârșit o infracțiune ușoară, cauza penală a fost examinată în baza art.364¹ Cod procedură penală, există circumstanțe atenuante, are la întreținere doi copii minori și soția, este încadrat în grad de dizabilitate atât el cât și copilul minor, fapte ce ar putea permite instanței de judecată de a-i stabili lui o pedeapsă non privativă de libertate sau să nu fie izolat de societate prin aplicarea prevederilor art.90 Cod penal (f.d.155-156).

4. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat din 07 februarie 2023, apelul inculpatului, a fost respins ca nefondat, cu menținerea sentinței fără modificări.

4.2. În motivarea soluției emise instanța de apel a menționat că, ca urmare a verificării legalității și temeiniciei hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza probelor în ansamblu prezentate instanței de apel, a fost stabilit adevărul pe cauză și faptelor reținute în sarcina inculpatului Șevcenco Ivan, le-a fost dată o încadrare juridică corespunzătoare.

Astfel, just inculpatul Șevcenco Ivan a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (4) Cod penal și prin aplicarea prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, i s-a stabilit pedeapsa sub formă de 3 (trei) luni închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

Totodată, a constatat că confirmarea vinovăției inculpatului Șevcenco Ivan în comiterea infracțiunii imputate nu se contestă, sentința fiind atacată doar în partea stabilirii pedepsei, care este considerată prea aspră.

Instanța de apel a menționat că circumstanța agravantă săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracțiune similar, în speța normelor legale art. art. 34 alin. (1), 110 Cod penal, reprezintă o caracterizare a inculpatului, aplicabilă la stabilirea pedepsei, și nu se referă la antecedente penale, care, conform codului penal, antecedentele penale nestinse sunt caracteristice pentru stabilirea recidivei, în acțiunile inculpatului.

Astfel, instanța de apel a considerat corectă soluția primei instanțe, privind stabilirea în acțiunile lui Șevcenco Ivan, a circumstanței agravante - *săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracțiune similar*.

Referitor la cerința apelantului cu privire la aplicarea unei pedepse non privative de libertate, cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, instanța de apel a respins această cerință ca neîntemeiată, or, din sensul art. 90 alin. (1) Cod penal, constituie prerogativa instanței de judecată să aprecieze că scopul pedepsei poate fi atins chiar și fără executarea efectivă a pedepsei și în formarea convingerii, instanța de judecată ține cont de totalitatea condițiilor expres prevăzute de lege, și anume întreaga conduită a condamnatului înainte de săvârșirea faptei, după săvârșirea faptei, în timpul judecării, precum și alte aspecte care privesc personalitatea infractorului, bazându-se pe materialele cauzei administrate în cadrul cercetării judecătorești.

Or, suspendarea condiționată a executării pedepsei nu reprezintă o categorie aparte de pedeapsă, ci o măsură oferită condamnaților prin lege de a demonstra că infracțiunea comisă de ei este un incident în viața acestora.

În același rând, a remarcat că, în textul art. 90 alin. (1) Cod penal, lexemul „poate”, oferă posibilitatea și nu obligația instanței de judecată de a aplica prevederile acestei norme. Îndeplinirea condițiilor de lege, poate fi aplicată sau exclusă la orice etapă a procesului penal, pentru înlăturarea erorii admise la etapa anterioară.

În cadrul instituției suspendării condiționate a executării pedepsei instanța după ce realizează individualizarea pedepsei prin determinarea concretă a acesteia în baza criteriilor generale de individualizare, completează acest rezultat printr-un act de individualizare a executării pedepsei.

Suspendarea condiționată este o măsură de individualizare a executării pedepsei numită de către instanțele de judecată prin hotărâre de condamnare de a suspenda pe o perioadă anumită executarea pedepsei aplicate, dacă sunt îndeplinite anumite condiții.

Instanța de apel a constatat că potrivit probelor anexate la cauza penală, inculpatul Șevcenco Ivan, a fost condamnat prin sentința 15 aprilie 2021 a Judecătoriei Cimișlia, sediul central, nr. 1-191/2021, în baza art. 201¹ alin. (1) lit. a) Cod penal, cu aplicarea prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, fiindu-i stabilită pedeapsă sub formă de închisoare pe un

termen de 2 (doi) ani cu executarea în penitenciar de tip semiînchis, totodată, conform art. 90 Cod penal instanța a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoare, stabilindu-i un termen de probă – 2 (doi) ani.

Potrivit cazierului judiciar și probelor ce caracterizează inculpatul, colegiul judiciar stabilește că inculpatul Șevcenco Ivan, anterior a fost condamnat la data de 22.10.2020, de către Judecătoria Cimișlia sediul central, în baza art. 264/1 alin. (4) Cod penal, la pedeapsa penală sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității în mărime de 160 ore, iar la data de 15 august 2021, ultimul comite o nouă infracțiune similară, ceea ce denotă faptul că inculpatul, prin pedeapsa aplicată anterior pentru infracțiune similară, sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, nu și-a produs efectul de reeducare a inculpatului, acesta continuând să comită infracțiuni similare cu intenție, ceea ce convinge instanța de apel în temeinicia și legalitatea sentinței contestate cu apel.

Instanța de apel găsește ca corectă și întemeiată hotărîrea instanței de fond privind aplicarea în privința inculpatului Șevcenco Ivan, a unei sentințe de condamnare la închisoare cu executare.

Referitor la mărimea pedepsei aplicate, colegiul judiciar, consideră ca corect aplicate prevederile art. 264/1 alin. (4) Cod penal, în colaborare cu prevederile art. 364/1 CPP și prevederile art. 85 alin. (1) Cod penal, fiindu-i stabilită definitiv pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani 3 luni, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Referitor la invocarea apelantului că inculpatul suferă de grad de dizabilitate cât și fiica sa are grad de dizabilitate, și plasarea lui în penitenciar va genera suferințe și deficit financiar familiei, aceste afirmații nu pot fi luate în considerație la stabilirea pedepsei penale, or inculpatul nu este la prima abatere penală, ultimul comite repetat în perioade scurte de timp a infracțiuni similare, și comiterea unei infracțiuni în termenul de probă, ceea ce reprezintă că aplicarea unei pedepse non privative de libertate nu-și vor face efectul de reeducare și resocializare a inculpatului.

Instanța de apel a conchis că aplicarea pedepsei sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani 3 luni în penitenciar de tip semiînchis, este echitabilă, asigurându-se restabilirea echității sociale și prevenirea comiterii de noi infracțiuni și va duce la conștientizarea de către inculpat a necesității respectării legii, ceea ce asigură îndeplinirea scopului pedepsei penale de restabilire a echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnatului, cât și a altor persoane.

5. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, a declarat recurs ordinar avocatul *Cușnir Iurie* în numele inculpatului Șevcenco Ivan, invocând prevederile art.427 alin.(1) pct. 6), Cod de procedură penală, în vigoare până la modificările introduse prin Legea nr. 246 din 31.07.2023, prin care a solicitat, casarea deciziei instanței de apel și sentința rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care să se dispună, aplicarea unei pedepse non privative de libertate sau suspendarea executării pedepsei cu închisoarea, iar în cazul în care instanța de recurs consideră că erorile de drept nu pot fi înlăturate, să dispună rejudecarea cauzei de către instanța de apel în alt complet de judecată.

5.1. În motivarea recursului declarat recurentul a invocat că, prima instanță cât și instanța de apel incorect au ajuns la concluzia existenței circumstanțelor agravante în acțiunile inculpatului și anume circumstanța agravantă săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracțiune similară deoarece instanța de judecată nu a luat în considerație prevederile art. 111 alin. (1), lit. c) și alin.(3) din Codul penal, considerându-se ca neavând antecedente penale persoanele - condamnate la o pedeapsă mai blândă decât închisoarea - după executarea pedepsei iar stingerea antecedentelor penale anulează toate incapacitățile și decăderile din drepturi legate de antecedentele penale, iar în acest sens nu putem deja menționa că inculpatul a săvârșit infracțiune încriminându-i-i săvârșirea ei în prezenta circumstanțelor agravante ceea ce duce la agravarea și pedepsei aplicate, astfel consider că în acțiunile inculpatului există doar circumstanțe atenuante, și lipsesc circumstanțele agravante.

Consideră că instanțele de fond eronat au respins această cerință ca neîntemeiată, din considerentul că potrivit prevederilor art. 90 alin. (1) Cod penal prevede această posibilitate, iar persoana infractorului permite acest fapt, și că scopul pedepsei poate fi atins fără executarea acesteia se confirmă prin infracțiunea comisă care este ușoară, la locul de trai este caracterizat

pozitiv, faptul dat se demonstrează prin caracteristica eliberată de primăria s. Mihailovca, mai mult ca atât, Sevcenco I. este unicul întreținător al familiei, are la întreținere 2 copii minori și soția care se află în concediu de maternitate, atât el cât și fiica mai mică sunt încadrați în grade de dezabilitate, la moment soția nu lucrează, conform informației prezentate de primărie fiica minoră are nevoie de internări dese în spital, iar pedeapsa aplicată de prima instanță susținută de instanța de apel va cauza suferințe atât inculpatului cât și familiei sale.

Mai invocă că sunt acte care demonstrează aceste date și anume acte eliberate de primăria de la domiciliul inculpatului și de CNAS care se referă la gradele de dezabilitate, iar instanța de apel eronat a concluzionat că despre personalitatea inculpatului lipsesc acte în dosar.

Totodată, a menționat faptul că Biroul de probațiune Cimișlia nu a înaintat în instanța de judecată un demers privind anularea condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei stabilite prin sentința judecătorească Cimișlia, sediul central din 15.04.2021, însă instanța de judecată prin sentința de condamnare a anulat eronat unilateral suspendarea condiționată a executării pedepsei, poziție susținută de instanța de apel.

Astfel consideră că, existența erorii de drept, duce inevitabil la casarea deciziei instanței de apel.

6. La recursul ordinar declarat, în conformitate cu prevederile art. 431 alin. (3) Cod de procedură penală, a depus referință procurorul, prin care a manifestat dezacordul cu recursul declarat, a solicitat declararea recursului ca inadmisibil fiind vădit neîntemeiat cu menținerea deciziei instanței de apel motivând prin faptul că recursul este vădit neîntemeiat.

7. Examinând admisibilitatea recursului declarat în raport cu materialele cauzei, completul de judecată concluzionează inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat din următoarele considerente.

În speță se constată că recurentul s-a conformat prevederilor art. 422 Cod de procedură penală și a declarat recursul ordinar în termen.

Potrivit art. 432 alin. (1), (2), pct. 4) Cod procedură penală, instanța de recurs examinează admisibilitatea recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în baza materialelor din dosar.

Un complet din 3 judecători, declară inadmisibil recursul dacă recursul este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute la art.427 invocate în recurs.

Din conținutul recursului declarat se constată că, recurentul a invocat temeiul prevăzut la art. 427 alin. (1), pct. 6) Cod de procedură penală în vigoare până la modificările introduse prin Legea nr. 246 din 31.07.2023, cât și modul de individualizare a pedepsei aplicate inculpatului.

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub aceste aspecte, completul de judecată reține că motivele – temeiurile de recurs invocate de recurent nu s-au confirmat în instanța de recurs ordinar, argumentând în acest context următoarele.

Cu referire la criticile recurentului, invocate prin prisma temeiului de recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală în vigoare până la modificările introduse prin Legea nr. 246 din 31.07.2023, completul de judecată atestă că sunt neîntemeiate aceste critici și acestea reprezintă opinia subiectivă a recurentului față de aceleași circumstanțe apreciate în speță de instanțele de judecată, or, instanța de apel în decizie (f.d. 187 – 193), și-a motivat corect soluția de menținere a sentinței primei instanțe, prin care aceasta și-a argumentat detaliat soluția la (f.d. 145 – 150) în partea individualizării pedepsei și modului de executare a acesteia, s-a expus detaliat și argumentat asupra motivelor relevante invocate în apel, fiind reflectate clar motivele pe care se întemeiază soluția instanței de apel.

Astfel, din textul sentinței primei instanțe și a deciziei instanței de apel, se reține că instanțele de judecată au luat în considerare circumstanțele invocate supra de recurent, precum și au ținut cont în deplină măsură de criteriile generale de individualizare a pedepsei penale, prevăzute de art. 7, 75, 76, 77 Cod penal, de cerințele prevăzute de art. 61 alin. (2) Cod penal, în vederea realizării scopului legii penale, de restabilire a echității sociale, corectare și reeducare a inculpatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea acestuia, cât și a altor persoane.

Referitor, individualizarea pedepsei completul de judecată atestă că este neîntemeiat, or, alegațiile indicate de către apărător în susținerea acestui temei, atât în sentință (f.d. 145 – 150), cât și în decizia instanței de apel au fost combătute (f.d. 187 – 193), motivare ce este în coroborare cu circumstanțele constatate în prezenta cauza penală în baza cumulului de probe cercetate de prima instanță și de instanța de apel, ce se acceptă și de instanța de recurs, ce este conform practicii CtEDO, hotărârea Albert vs. România din 16.02.2010.

În acest sens, Colegiul penal indică că, chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de sancțiunea articolului din Codul penal, în baza căruia a fost condamnat inculpatul. Doar instanța de judecată este în măsură să înfăptuiască acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a săvârșit o infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Din aceste considerente, completul penal analizând materialele cauzei, nu identifică temeiuri justificative de a interveni în hotărârea judecătorească a instanței de apel, aceasta fiind legală și întemeiată.

Astfel, completul de judecată conchide că, instanța de apel în decizia sa corect și-a motivat soluția de menținere a sentinței prin care inculpatului i s-a stabilit o pedeapsă sub formă de închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75, 76, 77 Cod penal, a luat corect în considerare gravitatea infracțiunii săvârșite, personalitatea inculpatului, consecințele survenite, modalitatea de săvârșire a acesteia cât și rezonanța infracțiunii în societate.

Completul de judecată statuează că în cadrul condițiilor suspendării executării pedepsei penale cu închisoare, persoana inculpatului este apreciată sub raportul pericolozității sale, decurgând, în primul rând, din faptă și din împrejurările în care aceasta a fost săvârșită, iar în al doilea rând, din persoana infractorului, care trebuie studiată pentru a se putea constata dacă acesta se poate corecta fără executarea reală a pedepsei.

În acest sens, se reține că aceste prevederi legale au fost raportate just la circumstanțele cauzei penale, gravitatea infracțiunii săvârșite cu intenție, precum și la personalitatea inculpatului, care deși și-a recunoscut vinovăția, se caracterizează ca o persoană cu comportament negativ (f.d.73), potrivit cazierului contravențional are comise 24 de contravenții (f.d.55-56), fiind predispus spre încălcarea legilor, astfel, doar pedeapsa stabilită va duce la reeducarea și corectarea inculpatului, precum și la restabilirea echității sociale, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea acestuia, cât și a altor persoane.

La fel, completul de judecată statuează că, conform cazierului penal, inculpatul anterior a fost condamnat prin sentința din 22.10.2020, de către Judecătoria Cimișlia, sediul central, în baza art. 264/1 alin. (4) Cod penal, la - muncă neremunerată în folosul comunității în mărime de 160 ore (f.d.60-62), și prin sentința 15 aprilie 2021 a Judecătoria Cimișlia, sediul central, nr. 1-191/2021, a fost condamnat în baza art. 201¹ alin. (1) lit. a) Cod penal, cu aplicarea prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală în vigoare la momentul comiterii faptei și judecării cauzei, fiindu-i stabilită pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 2 (doi) ani cu executarea în penitenciar de tip semiînchis, totodată conform art. 90 Cod penal instanța a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoare, stabilindu-i un termen de probă – 2 (doi) ani (f.d.63-66), antecedentul penal nefiind stins, și în termenul de probă ultimul a comis o nouă infracțiune la nici patru luni de la condamnarea cu suspendare a comis din nou o infracțiune, fapt ce denotă că, inculpatul nu a făcut careva concluzii pentru sine, continuând comportamentul antisocial prin săvârșirea de noi infracțiuni, pentru inculpat săvârșirea infracțiunilor capătă caracter sistematic, el ignorând cu desăvârșire prohibițiile impuse de legea penală.

Totodată, completul de judecată constată că inculpatului anterior i-a fost aplicate și pedepse mai blânde precum munca neremunerată și la fel nu a făcut careva concluzii în acest sens.

În aceste condiții, instanța de recurs ordinar conchide că stabilirea unei pedepse non privative de libertate nu este rațională în circumstanțele stabilite pe caz și nu ar asigura scopul pedepsei penale prevăzut de art. 61 alin. (2) Cod penal, care reglementează, că pedeapsa are

drept scop restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnatului, cât și a altor persoane.

Mai mult, completul de judecată statuează că, o pedeapsă prea blândă va fi apreciată ca o atitudine tolerantă din partea statului a comportamentului prejudiciabil și va diminua încrederea societății în eficacitatea și echitatea sistemului de justiție, or, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea blândă generează dispreț față de ea și nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului și nici pentru prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

8. Astfel, completul de judecată conchide că temeiuri de a pune la îndoială veridicitatea argumentelor instanței de apel expuse în decizia sa lipsesc, iar motivarea din decizia acesteia, în virtutea corectitudinii ei și pentru a evita repetări inutile, instanța de recurs ordinar o acceptă și o însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza *Albert vs. România* din 16.02.2010, statuează că art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*Van de Hurk vs Olanda*, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

În consecință, completul de judecată nu a constatat prezența erorilor invocate de recurent ce ar fi afectat hotărârea atacată sub aspectele contestate, deoarece soluția adoptată de instanța de apel este legală și întemeiată, iar recursul ordinar declarat este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2), pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul *Cușnir Iurie* în numele inculpatului, împotriva deciziei din 07 februarie 2023 a Colegiului penal al Curții de Apel Comrat, în cauza penală în privința lui **Șevcenco Ivan XXXXX**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 14 septembrie 2023.

Președinte

Ion Guzun

Judecători

Sergiu Daguța

Ghenadie Eremciuc

Notă: Din motivul imposibilității semnării deciziei motivate de către judecătorul Guzun Ion, din cauza demisiei lui din funcție de la 25 august 2023, prezenta decizie motivată este semnată de către Președintele interimar al Curții Supreme de Justiție, judecătorul Miron Aliona, în conformitate cu prevederile art.339 alin.(8) Cod de procedură penală.